

Daniels Bog - Nummer Syvogtres

Profetiske indsigter: Islam, 11. september 2001 og østenvindens dag

Jeff Pippenger

2024-01-31

Islam fra det tredje ve ankom til den profetiske historie den 11. september 2001, og det blev øjeblikkeligt holdt tilbage. På det tidspunkt begyndte sildigregnen at falde, men den var „afmålt“.

Når den skyder frem, går du i rette med den med måde; han holder sin stride vind tilbage på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones, og dette er hele frugten af, at hans synd tages bort: når han gør alle alterets sten som kalksten, der knuses sønder, skal Asjera-pælene og afgudsbillederne ikke blive stående. Men den befæstede by skal ligge øde, og boligen være forladt og efterladt som en ørken; dér skal kalven græsse, dér skal den lægge sig ned og fortære dens grene. Når dens kviste er visnet, skal de brydes af; kvinder kommer og tænder ild på dem; for det er et folk uden forstand; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde. Og det skal ske på den dag, at Herren skal tærskes ud fra flodens strøm til Ægyptens bæk, og I skal samles ind én for én, Israels børn. Og det skal ske på den dag, at den store basun skal lyde, og de skal komme, som var ved at omkomme i Assyriens land, og de fordrevne i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem. Esajas 27:6–13.

„Østenvindens dag“ identificerer ankomsten af den sildige regn og også islam som det tredje ve. Den markerer også begyndelsen på den historie, hvor „Jakobs misgerning sones“. Østenvindens dag indtraf den 11. september 2001, og på dette tidspunkt tog dommen over de levende sin begyndelse. Dommen over de levende er den tredje engels afsluttende værk, og det er dér, at fjernelsen af de hundrede og fireogfyrre tusindes synder begyndte. Det er dette, Esajas mener, når han skrev: „Derved.“

Ordene, der leder op til: „Ved dette“, er: „Når den skyder frem, går du i rette med den efter mål; han holder sin stride vind tilbage på østenvindens dag.“ „Ved dette“ identificerer de specifikke prøvende sandheder, som renser synden bort fra dem, der fremstilles som Jakob. Disse sandheder omfatter begivenheden (9/11), som markerer ankomsten af silde regn. Disse sandheder omfatter definitionen af silde regn som „et budskab“, og „budskabet“ er islam. Det omfatter sandheden om, at „østenvinden“ er islam i det tredje Ve, og det omfatter den profetiske egenskab ved islams efterfølgende tilbageholdelse (holder tilbage).

Selve prøven er fremstillet ved „debatten“, som begyndte den 11. september 2001. Jeremias blev, da han fremstillede den første skuffelse, rådet til at „vende tilbage“ til Gud og skille det kostbare fra det ringe. Prøvelsesbudskabets „frugt“ frembringer to klasser af tilbedere.

De dåraktiges dom fremstilles således: „når han gør alle alterets sten som kalksten, der sønderslås, da skal Asjera-pælene og billedstøtterne ikke blive stående.“ Esajas henviser til domsudsagnet imod dem, som vender op og ned på alting, i kapitel otteogtyve og niogtyve. Det er dem, som ikke

kan forstå den forseglede bog. De ugudeliges værk (frugt) skal agtes som pottemagerler.

Derfor, se, jeg vil fortsætte med at gøre et underfuldt værk iblandt dette folk, ja, et underfuldt værk og et under: thi deres vises visdom skal forgå, og deres kloges forstand skal skjules. Ve dem, som søger dybt at skjule deres råd for Herren, og hvis gerninger er i mørket, og som siger: Hvem ser os? og hvem kender os? Sandelig, jeres omvending af tingene skal regnes som pottemagerens ler; thi skal værket sige om ham, som gjorde det: Han gjorde mig ikke? eller skal det dannede sige om ham, som dannede det: Han havde ingen forstand? Esajas 29:14–16.

De ugudeliges værk skal være som pottemagerler, og i kapitel syvogtyve fremstilles deres værk på lignende vis, som kalksten, der sønderslås. Kalk eller pottemagerler slås let til pulver, og symbolet på arbejdet med at gøre »alle alterets sten som kalksten, der er slået i stykker«, og som indbefatter arbejdet med at nedrive »lundene og billederne«, så de »ikke skal rejse sig igen«, er det værk, der er fremstillet ved kong Josias reformation. I den endelige vækkelse og reformation, repræsenteret ved Josias reformation, vil adventisternes korporative struktur være øde, for »den befæstede stad skal være øde, og boligen forladt og efterladt som en ørken«. Alle deres værker, det vil sige de tusinder af kirker, skoler, seminarier, universiteter, hospitaler og kontorbygninger verden over, vil profetisk blive slået til værdiløst pulver.

Medlemskabet vil også blive øde, for disse »folk uden forstand« vil være som »visne« »grene«, der »skal brydes af« »og sættes i brand«, for »han, som skabte dem, vil ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nogen gunst.«

Når den adskillelse, som fuldbyrdes ved prøvelsesbudskabet, er fuldendt, kalder den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel Guds andre hjord ud af Babylon; for på den dag »skal det ske«, at »der skal blæses i den store basun, og de skal komme, som var ved at omkomme i Assyriens land, og de forstødte i Egyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem.«

Det afsnit (Esajas syvogtyve, vers otte til tretten), som vi betragter, identificerer den profetiske historie, der begyndte den 11. september 2001, og skildrer prøvelsen og renselsen af dem, som til sidst skal kalde Guds anden hjord ud af Babylon. De indledende vers i det samme kapitel identificerer en sang, som skal synges netop under denne historie.

På den dag skal I synge om hende: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, vogter den; hvert øjeblik vander jeg den; for at ingen skal skade den, vogter jeg den nat og dag. Vrede er ikke i mig; hvem vil sætte brodbærkrat og torne op imod mig i kamp? Jeg ville gå imod dem, jeg ville brænde dem alle tilsammen. Eller lad ham gribe min styrke, så han kan slutte fred med mig; ja, han skal slutte fred med mig. Han skal lade dem, der udgår fra Jakob, slå rod; Israel skal blomstre og skyde knopper og fylde jordens flade med frugt. Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? Eller er han blevet dræbt efter den slagting af dem, som blev dræbt af ham? Esajas 27:2–7.

Vingårdens sang er den sang, som først identificerer Guds folk som en vingård, som Han havde elsket og taget sig af. Derpå fremsætter den et løfte om antagelse for enhver, som ønsker at gribe Kristi retfærdighed. Dernæst identificerer den løftet om Helligåndens udgydelse, fremstillet ved to regnperioder. Den første regnperiode vækker blomster og knopper til live, og den anden fylder

jorden med frugt.

Vingårdens sang er den sang, som identificerer den tidsperiode, hvor Gud går forbi et tidligere udvalgt folk, mens han indgår pagt med et nyt udvalgt folk. Vers otte og følgende gentager blot og uddyber kapitlets indledende vers. Kapitlets første vers identificerer den samme begivenhed, som i vers otte betegnes som „østenvindens dag“.

På den dag skal Herren med sit hårde og store og stærke sværd hjem søge Leviatan, den hurtige slange, ja Leviatan, den bugtede slange; og han skal dræbe dragen, som er i havet. Esajas 27,1.

Dragen er Satan, men i sekundær forstand var den det hedenske Rom.

„Således repræsenterer dragen primært Satan, men er i sekundær forstand et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

De ti konger i det hedenske Rom i kapitel syv hos Daniel og i kapitel tolv i Åbenbaringen repræsenterer de ti konger i Åbenbaringen sytten – i de sidste dage.

„Konger og herskere og guvernører har sat på sig selv antikrists mærke og fremstilles som dragen, der går ud for at føre krig mod de hellige — mod dem, som holder Guds bud og har Jesu tro.“ Testimonies to Ministers, 38.

Det første vers i Esajas 27 identificerer begyndelsen på dragens dom, som tog sin begyndelse på østvindens dag, den 11. september 2001. Dommen over jordens konger og deres globalistiske købmandspartnere fuldbyrdes, når jordens finansielle struktur ødelægges af en „østvind“ midt i „havene“.

For se, kongerne var samlede, de drog frem sammen. De så det, og derfor undredes de; de blev grebet af forfærdelse og skyndte sig bort. Frygt greb dem dér, og smerte som hos en kvinde i fødselsveer. Du sønderbryder Tarsis-skibene med en østenvind. Salmernes Bog 48:4–7.

Esajas, kapitel syvogtyve, vers et til syv, gentages og uddybes i vers otte til tretten. Det fastslår, at jordens konger og købmænd på „østenvindens dag“ vil blive konfronteret med frygt, og deres frygt tiltager gennem historien fra dette tidspunkt og fremefter. Denne frygt identificerer de illogiske og forhastede bevægelser hos den progressive globalismes fortalere på planeten Jorden lige siden den 11. september 2001, idet de driver deres dagsorden videre og mere aggressivt, end hvad der logisk kunne forventes. Satan og hans repræsentanter, for jordens købmænd og konger (globalisterne) som symboler på dragen, ved, at deres tid er kort.

Derfor fryd jer, I himle, og I, som bor i dem. Ve over jordens og havets beboere! for Djævelen er kommet ned til jer med stor vrede, fordi han ved, at han kun har en kort tid. Åbenbaringen 12:12.

Østvindens dag, som frembragte den økonomiske krise i 2001, og som kun er blevet værre, uanset hvad de globalistiske medier forsøger at hævde, er det spørgsmål, der konfronterer verden på det tidspunkt, hvor dragen ved, at hans tid er kort. Da optrapper han sine bevægelser for at få herredømme over hele jorden, og det gør han, når „Ve“ (det tredje Ve) bringes over „dem, der bor på jorden og havet.“

Ankomsten af den tredje Ve's islam (østenvinden) den 11. september 2001 frembragte en økonomisk katastrofe, som har tvunget globalisterne til at fremskynde deres bestræbelser på at påtvinge planeten Jorden en verdensregering. Alligevel fortsætter islam med at opfylde sin rolle. Måske findes den mest alvorlige åbenbaring af islam som et symbol i Bibelens profeti i den første henvisning til islam.

Og Herrens engel sagde til hende: Se, du er med barn og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael; for Herren har hørt din elendighed. Og han skal være som et vildæsel blandt mennesker; hans hånd skal være imod enhver, og enhver hånd imod ham; og han skal bo over for alle sine brødre. 1 Mosebog 16:11, 12.

Guds Ord svigter aldrig. Mens islam fortsat frembringer smerte som en kvinde i veer, er der nogle, som endog kunne anerkende, at islam er identificeret i Bibelens profeti, men som endnu ikke har fattet den åbenlyse kendsgerning i de to vers. Nogle forstår måske, at det er islam, der samler hver mand på hele jorden for at stå sammen imod en fælles fjende, og dette er naturligvis sandt. Men den sidste sætning i verset er den mere alvorlige sandhed. Verden blev rystet af den 11. september 2001, og den er for nylig blevet rystet igen ved dette års Hamas-angreb mod Israel den 7. oktober. Men ingen er villig til at se, at krigens og den pludselige ødelæggelses ånd er „for øjnene af alle“ Ishmaels brødre.

Hvilken form for ødelæggelse vil blive udvirket, når der gennemføres et overraskelsesangreb af sådanne islamiske nationer som Saudi-Arabien, De Forenede Arabiske Emirater, Qatar, Kuwait, Brunei og Bahrain? Ismaels ånd er i „alle hans brødre“, og den krig, som hidtil er blevet frembragt ved det tredje Ve fra lande som Afghanistan eller Irak, vil være ganske anderledes, når Ismaels profeti bliver fuldt opfyldt. Hvor mange atombomber har Pakistan?

Det profetiske kendetegn ved islamisk krigsførelse, således som det blev påvist i det første og andet islamiske ve, er pludselige overraskelsesangreb. Er der tilstrækkelige finansielle midler i de velstående islamiske nationer til i hemmelighed at sikre sig eller fremstille våben, som ville være mere sofistikerede og mere dødbringende end brændstoffylde jettfly, bilbomber, brændende dæk, voldtægt og knive? Skal Guds Ord tros?

Alle juvelerne i Millers drøm bliver prøvende sandheder i de sidste dage, om ikke andet så i kraft af den virkelighed, at disse sandheder er blevet forkastet, og at profetien angiver, at de vil blive genoprettet. Men nogle af disse juveler, såsom Kristi gerning i den himmelske helligdom og islam i det tredje Ve, betegner forudsigelser, som først opfyldes i selve de allersidste dage. Den ene repræsenterer Kristi gerning i det Allerhelligste, utvivlsomt en nuværende prøvende sandhed, og den anden betegner Midnatsråbets budskab, som igen er en nuværende prøvende sandhed.

Den tråd, som sammenvæver Miller-bevægelsen og endetidens tid i 1989, og som igen indleder de hundrede og fireogfyre tusinds bevægelse, er de „syv tider“, som var Millers første juvel og den første, der blev sat til side, da adventismen forlod de gamle stier. Et hundrede og seksogtyve år fra oprøret i 1863 til endetidens tid i 1989 repræsenterer de „syv tider“. De to tusind fem hundrede og tyve blev opdelt i to perioder på tolv hundrede og tres, og en tiendedel eller en tiende af tolv hundrede og tres er et hundrede og seksogtyve. Den sten, bygningsmændene forkastede, er så lang,

at den forbinder de tre engles første og sidste bevægelser. Derved identificerer den, at sandheden om de „syv tider“ også er en nærværende prøvende sandhed, og at det er den sandhed, som ikke længere blot bliver grundstenen, men hjørnens hovedsten.

Vi vil nu afslutte vor betragtning af kundskabens tiltagelse i den milleritiske bevægelse, fremstillet ved synet om floden Ulai i Daniels bog, og rette vor opmærksomhed mod synet om floden Hiddekel, som fremstiller kundskabens tiltagelse i de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse.

Vi vil dernæst begynde med at betragte adventismens fire generationer, som spænder over de hundrede og seksogtyve år fra 1863 til 1989.

Vi vil begynde dette studium i den næste artikel.

Og det skete i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at den Herre Guds hånd faldt på mig dér. Da skuede jeg, og se, en skikkelse med udseende som ild: fra det, der så ud som hans lænder og nedad, var der ild, og fra hans lænder og opad var der som et skær af stråleglans, som farven af rav. Og han rakte noget frem, der lignede en hånd, og tog mig ved en lok af mit hoved; og ånden løftede mig op mellem jorden og himlen og førte mig i Guds syner til Jerusalem, til døren ved den indre port, som vender mod nord, hvor nidkærhedsbilledets sæde var, det som vækker nidkærhed. Og se, Israels Guds herlighed var dér, efter det syn som jeg havde set på sletten. Da sagde han til mig: Menneskesøn, løft nu dine øjne mod nord. Så løftede jeg mine øjne mod nord, og se, nord for alterporten var dette nidkærhedsbillede ved indgangen. Og han sagde videre til mig: Menneskesøn, ser du, hvad de gør? de store vederstyggeligheder, som Israels hus øver her, så jeg må drage langt bort fra min helligdom? men vend dig endnu engang, og du skal se større vederstyggeligheder. Og han førte mig til døren til forgården; og da jeg så efter, se, var der et hul i muren.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, grav nu i muren. Og da jeg havde gravet i muren, se, da var der en dør. Og han sagde til mig: Gå ind og se de onde vederstyggeligheder, som de øver her. Så gik jeg ind og så; og se, alle slags krybdyr og afskyelige dyr og alle Israels hus' afguder var afbildet på muren hele vejen rundt. Og foran dem stod halvfjerds mænd af de ældste i Israels hus, og midt iblandt dem stod Jaazanja, Sjafans søn, med hver mand sit røgelseskar i hånden; og en tyk sky af røgelse steg op. Da sagde han til mig: Menneskesøn, har du set, hvad de ældste i Israels hus gør i mørket, hver mand i sit billedkammer? For de siger: Herren ser os ikke; Herren har forladt landet. Han sagde også til mig: Vend dig atter om, og du skal se større vederstyggeligheder, som de øver. Så førte han mig til døren ved porten til Herrens hus, som vendte mod nord; og se, dér sad kvinder og græd over Tammuz. Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Vend dig atter om, og du skal se større vederstyggeligheder end disse. Og han førte mig ind i den indre forgård i Herrens hus, og se, ved døren til Herrens tempel, mellem forhallen og alteret, var der omkring femogtyve mænd med ryggen vendt mod Herrens tempel og ansigtet mod øst; og de tilbad solen mod øst. Da sagde han til mig: Har du set dette, menneskesøn? Er det en ringe ting for Judas hus, at de øver de vederstyggeligheder, som de øver her? For de har fyldt landet med vold og er vendt tilbage for at vække min vrede; og se, de fører grenen op til deres næse. Derfor vil også jeg handle i harme: Mit øje skal ikke skåne, og jeg vil ikke vise medlidenhed; og om de end råber i mine ører med høj røst, vil jeg dog ikke

høre dem. Ezekiel 8:1–18.